

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 21 czerwca 2018 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Sylwester Kuchnio
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Leszek Paweł Biedka (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Leszek Bielecki
Protokolant:		<i>Bartosz Głuszko</i>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Roberta Wydry**, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2018 r. odwołania wniesionego przez Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi z dnia 19 marca 2018 r., sygn. akt: NDB-50/Ł/28/2017, którym Komisja, uznała (cytat z sentencji) „**odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, tj. popełnienie czynów określonych w:**

– **art.11 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych**, zgodnie z którym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków, poprzez zatwierdzenie do wypłaty w dniu 21 listopada 2014r., a w konsekwencji uiszczenie w dniu 12 grudnia 2014r. kwoty 2.925.162,05 zł na rzecz firmy (...) tytułem zapłaty faktury VAT nr 4/2014 z dnia 18 listopada 2014r., za częściowe wykonania zadania inwestycyjnego pn. (...), pomimo braku potwierdzenia zapłaty wymagalnego wynagrodzenia na rzecz zaakceptowanego przez zamawiającego podwykonawcy, tj. (...). Czasem popełnienia naruszenia, zgodnie z art.21

Sygn. akt BDF1.4800.48.2018

ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych – jest 12 grudnia 2014r. Z uwagi na fakt, iż wykonawca nie uregulował należności wobec podwykonawcy w kwocie 1.009.584,00 zł, wynikającej z faktury VAT nr 1/01/2015 z dnia 2 stycznia 2015r., podwykonawca wystąpił z pozwem do sądu solidarnie przeciwko Województwu (...) oraz firmie (...) W konsekwencji wynagrodzenie na rzecz podwykonawcy zostało uregulowane ze środków Województwa (...) . Zapłata wynagrodzenia na rzecz wykonawcy, bez uprzedniej weryfikacji faktu uregulowania przez ten podmiot należności wobec podwykonawcy dokonana została z naruszeniem art.6471 § 5 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. z 2016r. poz.380 ze zm.) – na dzień popełnienia czynu, zaś na dzień orzekania z naruszeniem art.6471 § 1 ustawy Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. z 2017r., poz.459 ze zm.), art.143c ust.1 oraz art.143d ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 29 stycznia 2004r. Prawo zamówień publicznych (t.j. z 2017r., poz.1579 ze zm.) w zw. z § 7 ust.8 oraz § 8 ust.1 umowy nr 081/T/2014 o wykonanie robót budowlanych z dnia 20 maja 2014r., zawartej pomiędzy (...) a (...),

- **art.16 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych**, zgodnie z którym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niewykonanie w terminie zobowiązania jednostki sektora finansów publicznych, w tym obowiązku zwrotu należności celnej, podatku, nadpłaty lub nienależnie opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne, którego skutkiem jest zapłata odsetek, kar lub opłat albo oprocentowanie tych należności, poprzez zaniechanie wykonania zobowiązania wobec zaakceptowanego podwykonawcy zadania inwestycyjnego pn. (...) tytułem zapłaty kwoty 1.009.584,00 zł wynikającej z faktury VAT nr 1/01/2015 z dnia 2 stycznia 2015 roku. Wskazana należność powinna zostać uregulowana przez zamawiającego z uwagi na fakt, że nie została uregulowana przez wykonawcę zadania, tj. (...). Natomiast zamawiający w dniu 21 listopada 2014r. zatwierdził do wypłaty, a w dniu 12 grudnia 2014r. uregulował należność na rzecz firmy (...), tytułem zapłaty faktury VAT nr 4/2014 z dnia 18 listopada 2014r., za częściowe wykonanie zadania, pomimo braku potwierdzenia zapłaty wymagalnego wynagrodzenia na rzecz podwykonawcy. Podwykonawca, z uwagi na fakt, że wykonawca nie uregulował należności wobec niego, wystąpił z pozwem do sądu solidarnie przeciwko Województwu (...) oraz (...). W konsekwencji budżet Województwa (...) został obciążony wydatkiem w postaci zapłaty wynagrodzenia na rzecz podwykonawcy, a także dodatkowych kosztów w postaci odsetek w kwocie 13.186,05 zł, kosztów procesu w kwocie 7.217,00 zł oraz opłaty od pozwu w kwocie 50.480,00 zł. W danym przypadku za czas popełniania naruszenia, zgodnie z art.21 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, należy uznać dzień 13 grudnia 2014r., tj. dzień następujący po dniu 12 grudnia 2014r., w którym zamawiający dokonał

Sygn. akt BDF1.4800.48.2018

zapłaty należności na rzecz wykonawcy bez dokonania weryfikacji czy wykonał on zobowiązanie wobec podwykonawcy. Powyższe dokonane zostało z naruszeniem art.6471 § 5 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. z 2016r., poz.380 ze zm.) – na dzień popełnienia czynu, zaś na dzień orzekania z naruszeniem art.647¹ § 1 ustawy Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. z 2017r., poz.459 ze zm.), art.143c ust.1 oraz art.143d ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 29 stycznia 2004r. Prawo zamówień publicznych w związku z § 7 ust.8 oraz § 8 ust.1 umowy nr 081/T/2014 o wykonanie robót budowlanych z dnia 20 maja 2014r., zawartej pomiędzy (...)a (...)”

Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,18 zł.

orzeka:

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1311 z późn. zm.) utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Na podstawie umowy z dnia 20 maja 2014 r. (...) zlecił przedsiębiorstwu (...) wykonanie zadania inwestycyjnego polegającego na przebudowie wału przeciwpowodziowego za kwotę 4 387 743,14 zł. Zgodnie z umową, po uzyskaniu akceptacji zamawiającego, wykonawca zlecił wykonanie części robót budowlanych podwykonawcy (...). Wynagrodzenie podwykonawcy ustalono na kwotę 820 800,00 zł. plus VAT. W dniu 18 listopada 2014 r. do zamawiającego wpłynęła faktura wystawiona przez (...) na kwotę 2 925 162,05 zł, która po opisanu przez właściwych pracowników została zatwierdzona, przez Obwinionego (...) - Dyrektora (...), do wypłaty. Należność została uiszczona 12 grudnia 2014 r., co miało miejsce pomimo braku potwierdzenia zapłaty wymagalnego wynagrodzenia na rzecz podwykonawcy, który obciążył wykonawcę kwotą 1 009 584,00 zł. Z uwagi na nieuiszczenie tej należności przez wykonawcę, podwykonawca wystąpił z powództwem przeciwko wykonawcy i

Sygn. akt BDF1.4800.48.2018

Województwu (...). Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził solidarnie od (...) kwotę 619 422,03 zł. z odsetkami ustawowymi, kwotę 7 217,00 zł. tytułem kosztów procesu oraz kwotę 50 480,00 zł. tytułem opłaty od pozwu.

W toku postępowania wszczętego przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi Obwiniony wyjaśnił, że zgodnie z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 z późn. zm.) kierownik jednostki może powierzyć określone obowiązki w zakresie gospodarki finansowej pracownikom jednostki. W okresie, którego dotyczą zarzuty w jednostce obowiązywała Instrukcja Kontroli i Obiegu Dokumentów, która szczegółowo określała obowiązki, zadania i uprawnienia pracowników jednostki w zakresie kontroli merytorycznej, formalno – rachunkowej, bieżącej i wstępnej dowodów księgowych, w tym również faktur przedkładanych przez wykonawców zadań inwestycyjnych. Wystawiona przez (...) faktura została opisana merytorycznie, poddana merytorycznej kontroli oraz kontroli bieżącej, a w dalszej kolejności kontroli formalno – rachunkowej i wstępnej – w tym ostatnim przypadku, z upoważnienia głównego księgowego. Obwiniony podniósł, że działał w przekonaniu o prawidłowej weryfikacji faktury przez pracowników do tego zobowiązanych, a więc o zasadności dokonania wypłaty, a ponadto wskazał, że nie sygnalizowano mu faktu nieuregulowania zobowiązań wykonawcy w stosunku do podwykonawcy.

RKO uznała, że przedstawiony sposób potwierdzania prawidłowości faktur na poszczególnych etapach ich weryfikowania przez zobowiązanych do tego pracowników nie może wyłączać odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegające na naruszeniu przepisów dotyczących dokonywania wydatków. Podstawowe znaczenie ma złożenie oświadczenia woli przez kierującego jednostką, a uprawnienie to nie zostało sędowane na któregokolwiek z pracowników. Dokonywana przez nich weryfikacja dotyczyła poszczególnych elementów oceny wiarygodności i prawidłowości przedstawionego dokumentu księgowego. RKO przytoczyła stosowny zapis zamieszczony w Instrukcji, w myśl którego dokumenty zatwierdzane są do realizacji przez dyrektora po dokonaniu kontroli wstępnej przez głównego księgowego. Konieczność spełnienia tego warunku tj. wstępnej kontroli przez głównego księgowego, a także dokonania przez pracowników merytorycznych wcześniejszej weryfikacji dokumentu księgowego pozwala twierdzić, że odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych powinien podlegać kierownik jednostki.

Sygn. akt BDF1.4800.48.2018

RKO uwzględniła treść art. 143c ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 z późn. zm.), zwanej dalej Pzp, stanowiącego, że zamawiający dokonuje bezpośredniej zapłaty wymagalnego wynagrodzenia przysługującego podwykonawcy, który zawarł zaakceptowaną przez zamawiającego umowę o podwykonawstwo. W stanie faktycznym niniejszej sprawy przepis ten nie został zastosowany, wskutek czego doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na dokonaniu wydatku ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków - art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1311 z późn. zm.), zwanej dalej uondfp oraz na niewykonaniu w terminie zobowiązania jednostki sektora finansów publicznych, którego skutkiem jest zapłata odsetek, kar lub opłat albo oprocentowanie należności - art. 16 ust. 1 uondfp.

W wyniku poczynionych ustaleń RKO uznała (...)winnym popełnienia naruszeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 i art. 16 ust. 1 uondfp i wymierzyła karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł Obwiniony zarzucając:

- 1) zmianę dopiero na rozprawie wniosku rzecznika o wymierzenie kary pieniężnej zamiast wcześniej wnioskowanej kary nagany;
- 2) niezastosowanie art. 36 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 uondfp pozwalającego wymierzyć karę łagodniejszego rodzaju, a nawet odstąpić od jej wymierzenia;
- 3) niezasadne ustalenie znacznego stopnia szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Główna Komisja Orzekająca zważyła, co następuje.

W niniejszej sprawie stan faktyczny nie jest sporny, a ustalenia poczynione przez RKO w toku wcześniejszego postępowania GKO uznaje za własne.

Pierwszym obowiązkiem GKO jest ustalenie, czy w sprawie znajduje zastosowanie art. 24 ust. 1 uondfp, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawy.

Sygn. akt BDF1.4800.48.2018

Stosownie do art. 21 uoondfp naruszenie dyscypliny finansów publicznych uważa się za dokonane w czasie, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był zobowiązany, przy czym za czas, w którym sprawca zaniechał działania uważa się dzień następujący po upływie, terminu, w którym określne działanie powinno nastąpić. W niniejszej sprawie czas popełnienia naruszenia został oznaczony przez RKO prawidłowo, a więc organ drugiej instancji nie ma podstaw do kwestionowania tych ustaleń.

W czasie popełnienia czynu, stosownie do art. 11 uoondfp naruszeniem dyscypliny finansów publicznych było dokonanie wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków. W wyniku zmian dokonanych w roku 2017 dotychczasową treść przepisu oznaczono jako art. 11 ust. 1, przy czym jego brzmienie pozostało bez zmian. W tym stanie rzeczy podstawą orzekania jest art. 11 ust. 1 uoondfp albowiem przepis obowiązujący w czasie popełnienia czynu nie jest względniejszy dla sprawcy. W przedmiocie stosowania art. 16 ust. 1 uoondfp należy stwierdzić, że pomiędzy datą popełnienia czynu, a dniem orzekania przepis ten nie uległ zmianie, a to oznacza jego stosowanie w brzmieniu obowiązującym w chwili orzekania.

Stosownie do art. 143c ust. 1 Pzp, zamawiający dokonuje bezpośredniej zapłaty wymagalnego wynagrodzenia przysługującego podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy, który zawarł zaakceptowaną przez zamawiającego umowę o podwykonawstwo, której przedmiotem są dostawy lub usługi, w przypadku uchylenia się od obowiązku zapłaty odpowiednio przez wykonawcę, podwykonawcę lub dalszego podwykonawcę zamówienia na roboty budowlane.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy zamawiający w dniu 21 listopada 2014 r. zatwierdził do wpłaty, a następnie w dniu 12 grudnia 2014 r. dokonał zapłaty całości kwoty wynikającej z faktury wystawionej przez wykonawcę, co miało miejsce w warunkach braku potwierdzenia zapłaty wymagalnego wynagrodzenia na rzecz podwykonawcy.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 uoondfp naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych

rodzajów wydatków. Biorąc pod uwagę stan faktyczny, w świetle przywołanego wyżej art. 143c ust. 1 Pzp zamawiający powinien uiścić na rzecz wykonawcy nie całą kwotę wskazaną w fakturze lecz tylko jej część – po pomniejszeniu o kwotę należną podwykonawcy, a tę ostatnią zapłacić podwykonawcy.

Stosownie do art. 16 ust. 1 uoondfp naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niewykonanie w terminie zobowiązania jednostki sektora finansów publicznych, w tym obowiązku zwrotu należności celnej, podatku, nadpłaty lub nienależnie opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne, którego skutkiem jest zapłata odsetek, kar lub opłat albo oprocentowane tych należności. W niniejszej sprawie zamawiający nie dokonał płatności przysługującego podwykonawcy wynagrodzenia czego skutkiem była wynikająca z wyroku sądu cywilnego zapłata przez Województwo (...), na rzecz podwykonawcy należnego mu wynagrodzenia, odsetek i kosztów postępowania sądowego. Zgodnie z art. 19 ust. 2 uoondfp odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. Nie można przypisać winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych, a w konsekwencji winę można przypisać określonej osobie, gdy naruszenia można było uniknąć przy dołożeniu należytej staranności. Zgodnie z ugruntowanym poglądem orzecznictwa stwierdzenie, że w danej sytuacji sprawca nie dochował należytej staranności nie jest wystarczające, konieczne jest również wskazanie sposobu postępowania, które nie prowadziłyby do naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Na gruncie rozpatrywanej sprawy Obwiniony miał możliwość, a także obowiązek weryfikacji dokonania przez wykonawcę zapłaty wynagrodzenia na rzecz podwykonawcy, w szczególności, że Obwiniony wiedział iż (...) korzysta z usług podwykonawców (porównaj: karta 142 akt sprawy, ostatni akapit i karta 147 akt spraw przedostatni akapit), a w przypadku wyniku negatywnego, uiszczenia należności przypadającej podwykonawcy bezpośrednio na jego rachunek bankowy. W takim przypadku wykonawca otrzymałby wynagrodzenie odpowiednio pomniejszone. Wobec powyższego powoływanie się przez Obwinionego na okoliczność, że faktury (nim podjął decyzję o wydatku) zostały sprawdzone przez pracowników nie zwalnia go z odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, w szczególności, że z uwagi na znaczną kwotę wydatku oraz posiadaną wiedzę

w zakresie podwykonawstwa powinien zachować szczególną ostrożność i pozyskać potwierdzenie rozliczenia się wykonawcy z podwykonawcami.

Zgodnie z art. 131 ust. 1 uondfp jeżeli w toku rozprawy okaże się, że – nie przekraczając granic wniosku o ukaranie - można naruszenie dyscypliny finansów publicznych zarzucone obwinionemu zakwalifikować według innego naruszonego przepisu prawa lub innego przepisu ustawy określającego to naruszenie, przewodniczący składu orzekającego informuje o tym obecne na rozprawie strony, a w przypadku nieobecności obwinionego lub jego obrońcy (art. 131 ust. 3 uondfp) komisja orzekająca odracza rozprawę na czas oznaczony i przekazuje informację, o której mowa w ust. 1 obwinionemu i jego obrońcy. W sprawie niniejszej okoliczności, o których mowa w tym przepisie nie zaistniały, nie doszło bowiem do zmiany kwalifikacji prawnej czynu lecz jedynie do zmiany żądania w zakresie rodzaju kary, co nie jest objęte przepisem, na który powołuje się odwołujący. Zmiana jaka miała miejsce w toku rozprawy w żaden sposób nie wpłynęła na możliwość korzystania przez Obwinionego z przysługujących mu uprawnień, w szczególności składania wyjaśnień, oświadczeń i wniosków albowiem byłyby one takie same w warunkach niezmienionego stanu faktycznego i kwalifikacji prawnej czynu, a zmiana rodzaju lub wysokości wnioskowanej kary nie wpływa na prawa i obowiązki Obwinionego, nie powinna również wpływać na aktywność procesową Obwinionego, który należycie dba o swój interes prawny, realizując to między innymi poprzez uczestnictwo w rozprawie. Trzeba również podkreślić, że komisja orzekająca nie jest związana propozycją kary przedstawioną przez rzecznika i może wymierzyć karę inną (surowszą albo łagodniejszą) stosownie do poczynionych ustaleń.

W przedmiocie zarzutu niezastosowania złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia stwierdzić należy, że nie znajduje on uzasadnienia. W myśl art. 36 ust. 1 uondfp w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można, biorąc pod uwagę rodzaj i okoliczności naruszenia dyscypliny finansów publicznych lub właściwości i warunki osobiste sprawcy, wymierzyć karę łagodniejszego rodzaju, a nawet odstąpić od jej wymierzenia. Rodzaj i okoliczności naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez Obwinionego wykluczają możliwość zastosowania tej instytucji – w wyniku zaniechań Obwinionego doszło do znacznego uszczerbku dla budżetu jednostki samorządu terytorialnego, a podstawową przyczyną takiego stanu rzeczy było zlekceważenie norm regulujących zasady rozliczeń z wykonawcami i podwykonawcami. W tym zakresie obszerne rozważania RKO zawarte w

Sygn. akt BDF1.4800.48.2018

uzasadnieniu orzeczenia należy uznać za wystarczające i aktualne również dla potrzeb orzeczenia organu drugiej instancji.

Wymienione w art. 36 ust. 2 pkt 2 i 3 uondfp przesłanki złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia polegające na wyróżnianiu się wzorowym spełnianiem obowiązków zawodowych i podjęciu działań zmierzających do usunięcia szkodliwych następstw naruszenia dyscypliny finansów publicznych zostały uwzględnione przez organ pierwszej instancji, co znalazło odzwierciedlenie w wymierzeniu kary znacznie niższej niż wnioskowana przez Rzecznika.

Przy ocenie stopnia szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia, którego dopuścił się Obwiniony, wzięto pod uwagę sposób i okoliczności, w jakich doszło do naruszenia, co opisano wyżej, uwzględniono również wysokość szkody materialnej dla finansów publicznych, a to musiało skutkować uznaniem, iż stopień naruszenia dyscypliny finansów publicznych jest znaczny. Co więcej GKO wskazuje, że zgodnie z brzmieniem art. 34a pkt 3 jeżeli w skutek naruszenia dyscypliny finansów publicznych zapłacono ze środków publicznych m. in. odsetki lub opłaty w znacznej wysokości wymierza się karę pieniężną. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy że w realiach niniejszej sprawy (w wyniku skutecznego pozwu podwykonawcy budżet województwa został obciążony poza wydatkiem w postaci wynagrodzenia podwykonawcy także dodatkowo wydatkiem w postaci odsetek w kwocie 13186,05 zł, kosztów procesu w kwocie 7217 zł oraz opłaty od pozwu w kwocie 50 480 zł) Komisja orzekająca I instancji była zobligowana do wymierzania kary pieniężnej. Uwzględniając wagę naruszonych obowiązków i skutki nieprawidłowości, wymierzenie kary pieniężnej w wysokości zbliżonej do miesięcznego wynagrodzenia, więc około jednej trzeciej ustawowego zagrożenia, nie może być uznane za zbyt restrykcyjne. Tym samym zarzuty odwołania dotyczące wymiaru kary także należy uznać za bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji orzeczenia.